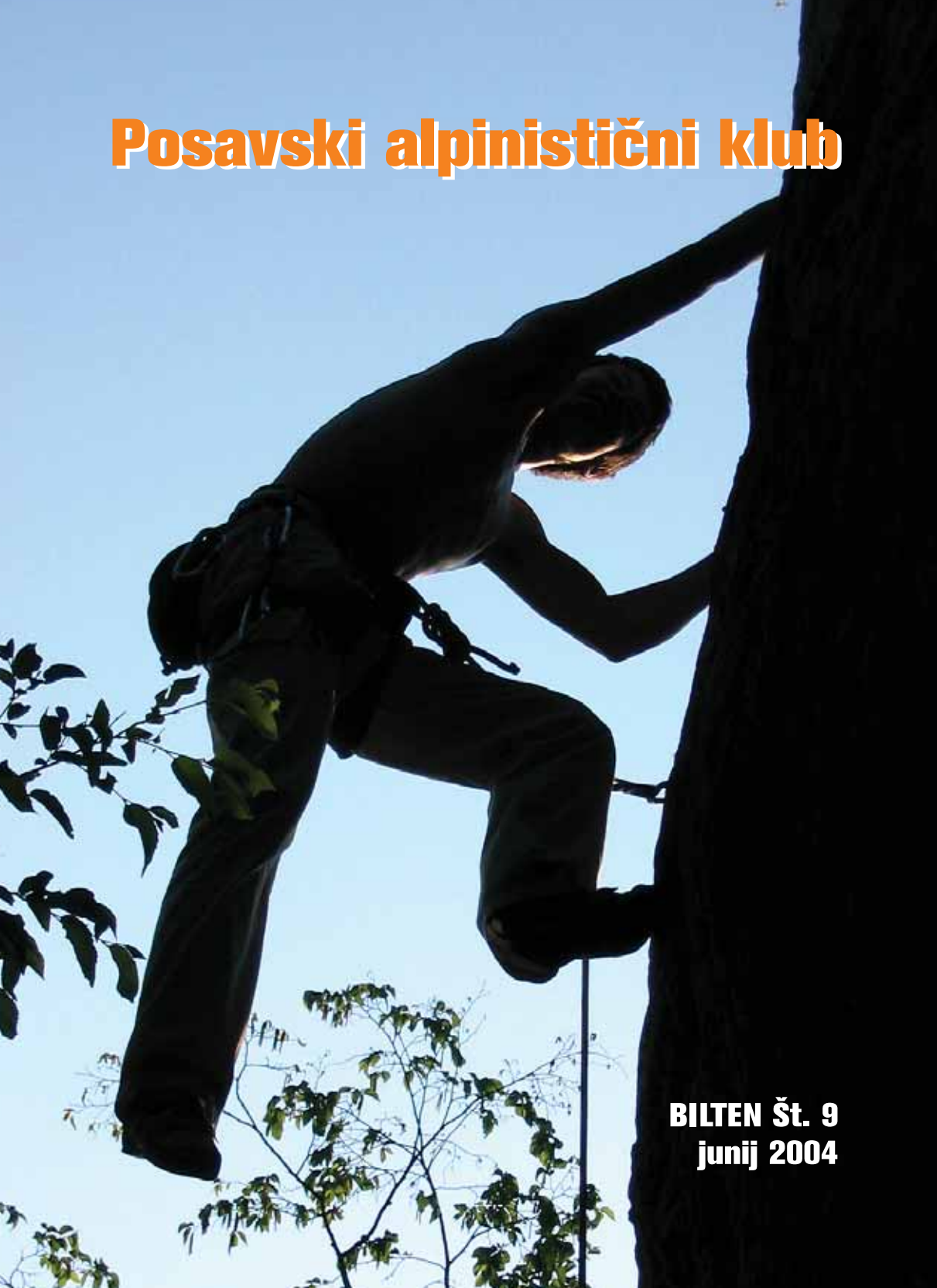

Posavski alpinistični klub

BILTEN Št. 9
junij 2004

Posavski alpinistični klub

Junij, 2004

Zbrala:

Alenka Krejan

Fotografije:

Aleksandra Voglar, Goran Rovan,
Andrej Sotelšek in Gorazd Pozvek

Pregledala in uredila:

Danica Pozvek Vidmar in Gorazd Pozvek

Izdal:

Posavski alpinistični klub

Priprava in tisk:

KoloRtisk, Krško

Senovo, junij 2004

UVODNO RAZMIŠLJANJE

Tisti člani, ki ste v klubu že dlje časa aktivni, ste si najverjetneje že izoblikovali mnenje, kako gre klubu, kakšne možnosti imate za svoje ljubiteljske dejavnosti, ki jih izvajate, ter kaj bi bilo potrebno še postoriti in tudi spremeniti. Sam sem pri delu v klubu prisoten od vsega začetka, pravzaprav je v delo kluba vpeta vsa moja družina, in kot nam je pomenilo zahajanje v gore, plezanje in gornišvo način življenja, je tudi delo za klub pri nas doma postalo kar neka stalnica.

Na začetku je bil klub manjši, vsi, ki smo bili člani, smo se dobro poznali. Ko je bilo potrebno, smo več ali manj tudi vsi poprijeli za delo in vse nam je šlo kot po maslu. Z dobro organiziranostjo je klub pridobil tudi nove člane, širil dejavnost in tudi dela je bilo vse več. Pričakovati je bilo, da bo tudi tistih, ki bodo kaj postorili, vse več. Nasprotno, bilo jih je vse manj. No, tako se je na nas, ki pa vseeno nismo želeli, da vse skupaj klavrno konča, prevesilo breme, ki ga včasih težko zmoremo. V vseh teh letih smo se seveda s klubom spremenili tudi mi. Nekateri si ustvarjajo svoje družine, drugi morajo poskrbeti za svoj boljši jutri, saj se od sanj in plezanja pač ne da živeti. Enim se je aktivno življenje prevesilo v drugo polovico, tudi službe terjajo svoj davek. Vse to je privedlo tudi do različnih pogledov, včasih trenj, vendar smo na srečo prijatelji in smo jih večinoma zgladili. Na zadnjih sestankih smo se že spraševali, zakaj tako, kako naprej, ali zmanjševati obseg dejavnosti?

Za nami je leto, ko smo zopet premaknili svoje meje navzgor, tako na športnem področju s preplezano najtežjo smerjo na pogled, kakor s postavitvijo nove plezalne stene, ki omogoča izvrstne pogoje za nadaljnje delo. Oboje se ni zgodilo samo po sebi, ampak je bilo za to prelitega mnogo znoja, zahtevalo je veliko samoodpovedovanja in ogromno porabljenega časa. Predvsem izgradnja nove plezalne stene v Krškem lahko pomeni za klub zelo veliko, saj bomo od sedaj imeli možnost treninga in dela z najmlajšimi štiriindvajset ur na dan. Vsem, ki ste se trudili, da je stena takšna, kot mora biti, se še enkrat zahvaljujem in mislim, da nam bodo lahko za to hvaležne še mnoge generacije plezalcev v Posavju.

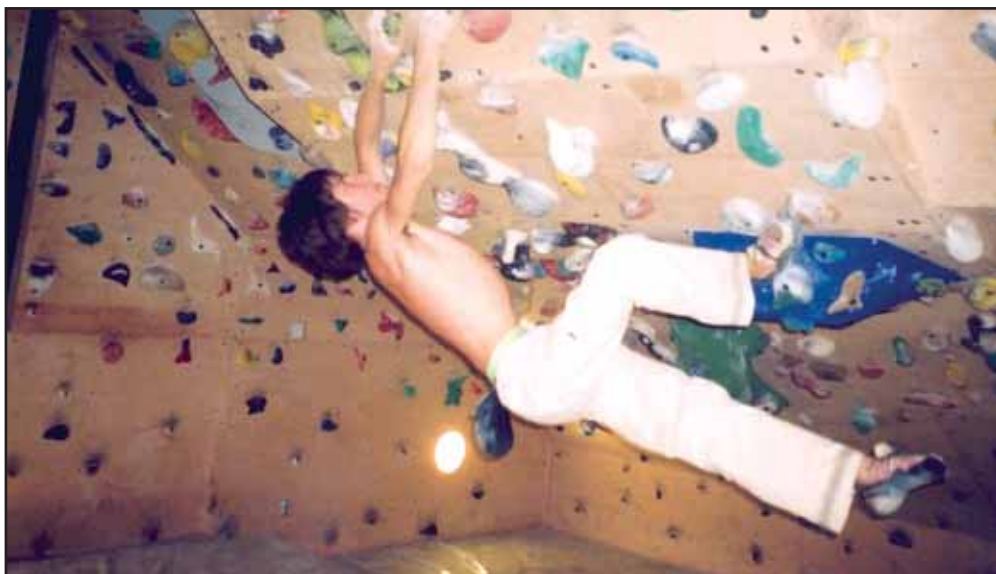
Pred nami pa je leto, ki bo odločilno za klub - napredek ali stagnacija. Prihaja čas, ko bo potrebno sprejeti odločitve o nadaljnjem delu v klubu, ko bo potrebno pokazati, koliko pomenijo mlade moči, ki smo jih vsa ta leta vzgajali. Vsi, ki boste brali tole moje pisanje in ki vam je do tega, da bo klub tudi vnaprej deloval tako uspešno, kot do sedaj, prosim, da premislite, kaj lahko prispevate k temu in s čim bi lahko pridjali kamenček v ta mozaik, ki ga sestavljamo že kar dolgo. Pridite na dan s svojimi idejami in predlogi, kje bi se lahko vključili v delo kluba in začeli del bremen prenašati tudi na svoja ramena. Lahko zagotovim, da vam ne bo žal. Ko boste opazovali naše najmlajše na treningu, tekmah in gledali iskrice v njihovih očeh, ko jim bo uspelo preplezati vedno težje smeri ali pa, ko se bodo igrali s svojimi vrstniki, vam bo poplačan ves trud. Ali pa, ko boste peljali svojega prijatelja v gore in mu z roba stene razkazovali prečudovito naravo in ko si bo po preplezani smeri brisal pot s čela in bodo njegove oči kljub utrujenosti izžarevale ponos in zadovoljstvo, boste tudi vi neizmerno uživali in se zavedali, da ste naredili veliko dobrega.

*Gorazd Pozvek,
predsednik kluba*

ŠPORTNO PLEZANJE

Po lanskem novem letu sem začela delati na klubu preko javnih del, in sicer za leto dni. Med drugim sem prevzela tudi treninge. Delo z otroki mi je bilo znano, saj sem že prej delala z njimi, najprej v okviru krožka, kasneje pa s tekmovalci.

Na začetku sem bila še sama tekmovalka in sem se ravnala po navodilih Sandre, ki je vodila treninge. Tako so prišla prva spoznanja o načinih treniranja. Kasneje sem opravila izpit za inštruktorico športnega plezanja in začela delati s tekmovalci. Sprva sem nekaj preizkušala različne načine treningov in iskala optimalne učinke. Tako so počasi prihajale prve izkušnje, seveda tudi ob pomoči ostalih inštruktorjev v klubu.

Torej, moja naloga so bili samostojni treningi in delo s tekmovalci, ki pa je vse prej kot lahko. Vendar je bil to zame velik izziv, kajti prvič v življenju sem imela pred seboj težko nalogo, in to je: tekmovalce pripeljati do čim boljših rezultatov na tekmovanjih, še posebej na državnem prvenstvu. Seveda mi je bila vedno na voljo pomoč ostalih inštruktorjev, vendar pa je le bilo na meni tisto glavno breme, ki me bo na koncu zaznamovalo za dobro ali slabo inštruktorico. Tako sem se z veliko vnemo lotila dela.

Imela sem prednost, ker se s tekmovalci dokaj dobro poznamo, saj sem v klubu že enajsto leto aktivna. Tako mi je bila prihranjena "začetna faza". Torej spoznavanje posameznikovih plezalnih sposobnosti in kvalitet pa tudi psihološka plat, ki pa je zadnje čase vse bolj pomembna. Napredovanje tekmovalca je vse bolj odvisno od njega samega, torej njegovega dojemanja pomena resnosti treniranja, pa naj bo to na tekmovalni ravni ali v uveljavljanju pri preplezanju v čim težjih smereh.

Saj dobro vemo, da nekaterim plezalcem bolj leži naravna skala, kot pa smeri na umetnih stenah. Skratka, tu je potrebna velika mera zbranosti, samodiscipline, odrekanja, usklajevanja ..., ki jih zahteva današnji vrhunski šport.

Na državnem prvenstvu je klub zastopalo sedem tekmovalcev, kar je glede na prejšnje leto bistveno manj. Vendar odločitev je bila na posameznikih, ki pa so še vedno člani kluba in plezajo sedaj za svoje veselje. Kar je tudi prav, saj nismo vsi "rojeni tekmovalci".

*Alenka Krejan,
inštruktorica*

REZULTATI

DRŽAVNO PRVENSTVO 2003

Težavnost

cicibani (43 tekmovalcev)	Ambrož Novak	14. mesto	13,0,0,18,8,7,14
mlajše deklice (20 tekmovalk)	Katja Krejan	3. mesto	4,2,2,4,5,2,6
mlajši dečki (35 tekmovalcev)	Matic Trebušak	12. mesto	15,0,9,12,4,9,8
starejše deklice (16 tekmovalk)	Eva Tovornik	14. mesto	13,9,14,13,9,15,14

starejši dečki (25 tekmovalcev)	Izak Kelek	10. mesto	7,14,12,9,12,11,7
kadeti (19 tekmovalcev)	Nejc Pozvek	10. mesto	11,6,0,8,11,5
	Jaka Bernardič	17. mesto	17,0,14,0,15,16
člani (37 tekmovalcev)	Nejc Pozvek	35. mesto	11,0,23,0

Boulder

cicibani (39 tekmovalcev)	Ambrož Novak	9. mesto	6,10,0,13
mlajše deklice (18 tekmovalk)	Katja Krejan	5. mesto	0,3,4,8
mlajši dečki (31 tekmovalcev)	Matic Trebušak	12. mesto	4,10,0,0
starejši dečki (25 tekmovalcev)	Izak Kelek	13. mesto	8,0,9,0
cicibani (27 tekmovalcev)	Ambrož Novak	6. mesto	5, 5,5,7
	Nik Škrlec	12. mesto	0,16,8,11
	Eva Tovornik	3. mesto	3,3,2,2

PRVENSTVO OSNOVNIH ŠOL VZHODNE SLOVENIJE

mlajši dečki (14 tekmovalcev)	Matic Trebušak	4. mesto	0,5,3,4
mlajše deklice (14 tekmovalk)	Katja Krejan	2. mesto	1,2,1,2
starejši dečki (17 tekmovalcev)	Izak Kelek	6. mesto	6,6,4,0
starejše deklice (5 tekmovalk)	Eva Tovornik	3. mesto	3,3,2,2

Po rezultatih sodeč je bila forma tekmovalcev dokaj konstantna, seveda pa so vidni tudi manjši vzponi in padci oz. manjša odstopanja; pri nekaterih boljša forma na začetku sezone, pri drugih proti koncu. Tu so bili še prestopi v višje starostne kategorije pri nekaterih tekmovalcih, kar je tudi vplivalo na rezultate. Najbolj konstantna forma se je pokazala pri **Katji Krejan**, ki je bila ves čas v vrhu ter posegala po odličjih: tretje mesto v skupni razvrstitvi in trojne stopničke pri mlajših deklicah. Tudi najvišjo stopničko je dosegla, in sicer na Prvenstvu vzhodne Slovenije, le na državnem prvenstvu ji je nekajkrat ušla. To pa je ostal izziv za sezono, ki prihaja, čeprav bo prešla v višjo starostno kategorijo. Pohvala gre tudi Evi Tovornik, ki je pokazala veliko volje in zagrizenosti in je po včlanitvi v klub hitro

zasedla mesto tudi v klubski reprezentanci ter dosegla nekaj solidnih rezultatov. Napredek je pokazal tudi **Ambrož Novak** z vztrajnim napredovanjem po lestvici navzgor v skupnem seštevku. **Izak Kelek**, ki tekmuje šele drugo leto, se je ob prestopu v višjo starostno kategorijo odlično odrezal z doseganjem dobrih rezultatov. Vidi pa se, da mu manjkajo tekmovalne izkušnje, predvsem pa čim več plezanja v skali oz. nabiranja "kilometrine", ki prinese največ plezalnih izkušenj. To velja tudi za ostale naše tekmovalce, s katerimi se in se še bomo trudili pri nabiranju tovrstnih izkušenj.

Prvič so se naši tekmovalci udeležili tudi boulder tekem za državno prvenstvo, kjer so se kljub povsem drugačnemu načinu tekmovanja in plezanja odlično izkazali. Njihove uvrstitve so bile, kot kažejo rezultati, v zgornji polovici.

Po končanem državnem prvenstvu je sledil najprej manjši oddih v okviru novoletnih praznikov, potem pa so začeli člani reprezentance resno trenirati. Posvetili smo se predvsem plezalni vzdržljivosti, reševanju posameznih problemov posameznikov in rednemu izvajanju vaj za moč in kondicijo.

Na tekmovanjih, ki ji je bilo to sezono res ogromno, smo postali s klubskimi reprezentančnimi dresi prepoznavnejši med ostalimi klubi. Še kako prav pa bi nam prišla analiza videoposnetkov s tekmovanj, ki pa nam v tej sezoni žal ni uspela. Upam pa, da bomo to v prihodnje realizirali, saj težimo k boljšemu in kakovostnejšemu delu.

PRVENSTVO OSNOVNOŠOLCEV VZHODNE SLOVENIJE

Maribor, 24. oktober 2003

mlajši učenci brez licence (15 tekmovalcev)	Nik Škrlec	7. mesto
	Anže Zupančič	8. mesto
	Tin Rabzelj	10. mesto
mlajši učenci z licenco (13 učencev)	Ambrož Novak	11. mesto
mlajše učenke brez licence (16. tekmovalk)	Tjaša Sušin	9. mesto
starejši učenci z licenco (13 tekmovalcev)	Matic Trebušak	7. mesto
starejše učenke z licenco (5 tekmovalk)	Katja Krejan	2. mesto
	Eva Tovornik	4. mesto

DRŽAVNO PRVENSTVO OSNOVNIH ŠOL - FINALE

Šenčur, 10. februar 2004

mlajši učenci brez licence (14 tekmovalcev)	Nik Škrlec	11. mesto
starejše učenke z licenco (12 tekmovalk)	Katja Krejan	3. mesto
	Eva Tovornik	9. mesto
starejši učenci z licenco (14 tekmovalcev)	Matic Trebušak	10. mesto

SREDNJEŠOLSKO PRVENSTVO SLOVENIJE

Šentvid pri Ljubljani, 28. januar 2004

starejši fantje brez licence (31 tekmovalcev)	Rok Umek	26. mesto
starejša dekleta brez licence (8 tekmovalk)	Tjaša Zakšek	1. mesto
mlajši fantje z licenco (31 tekmovalcev)	Izak Kelek	11. mesto
starejši fantje z licenco (9 tekmovalcev)	Nejc Pozvek	4. mesto

Tudi na šolskih prvenstvih smo se uvrstili visoko, tako tekmovalci z licenco kot brez. Na srednješkolskem prvenstvu je med tekmovalkami brez licence prepričljivo zmagala Tjaša Zakšek, Katja Krejan pa je bila 3. na osnovnoškolskem prvenstvu pri tekmovalkah z licenco. Nejc Pozvek je zasedel še vedno dobro 4. mesto.

SKUPNE TURE

Arco, maj 2003

Prvomajske počitnice smo s tekmovalci preživali v evropsko zelo znanem plezalnem centru Arco, kjer smo si nabirali predvsem plezalne izkušnje za prihajajočo plezalno sezono državnega prvenstva. Večino dni smo se zadrževali v bližnjih plezališčih in plezali izključno na pogled. Seveda smo si privoščili še malo boulderiranja v tamkajšnjem "boulder roomu", od katerega se nekateri kar niso mogli ločiti. Vmes smo imeli tudi dan počitka, ki smo ga izkoristili za krepitev moštvenega duha v igranju odbojke na mivki. Starejši člani pa so se podali tudi v daljše alpinistične smeri, na kakšno kolesarsko turo ali gorsko pot. Ob večerih nam ni nikoli ušel "pohod" do slaščičarne z najboljšim sladoledom, ki smo si ga z veseljem privoščili.

Trenta, avgust 2003

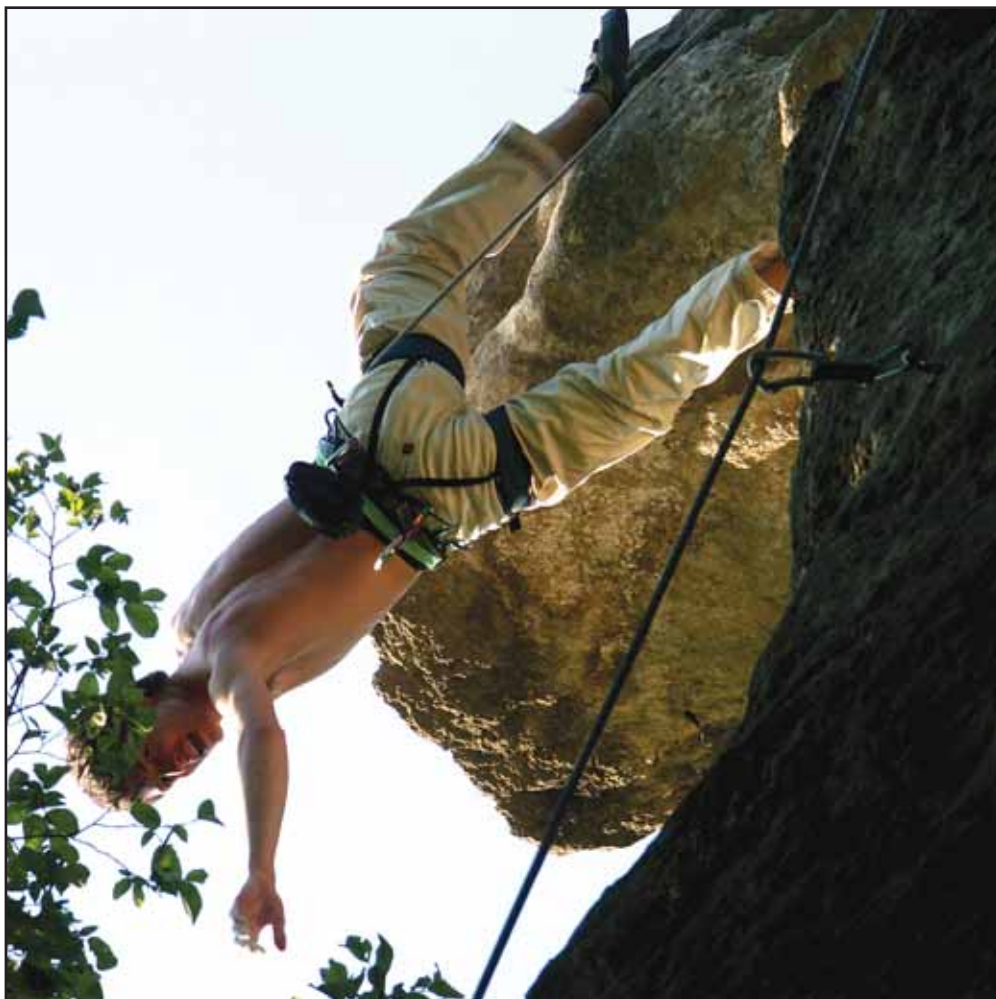
Na letošnjo poletno skupno turo smo se podali v dolino Trente, kjer smo se udeleženci tabora tako ali drugače predajali njenim čarom. Nekajkrat nas je popoldan ulovil dež, tako da smo občutili tudi hitre vremenske preobrate v hribih. Dneve v naravi smo tako izkoristili za plezanje in obiskali večino tamkajšnjih plezališč (Kal-Koritnica, Pri Pavru, Vršič), si ogledali izvir Soče, korita Mlinarice, pozdravili Juliusa Kugya, sprostili malo adrenalina na kanjonigu in se podali do Krnskega jezera. Vroče dni smo izkoristili za kopanje v mrzli Soči. Nekateri so se podali tudi v alpinistične smeri ali opravili kakšen pristop na bližnje vršace, se podali na prave pravcate kolesarske ture in se udeležili celo desetkilo-metrskega teka v Kranjski Gori.

***Alenka Krejan,
v steni***

TEŽKE SMERI V SKALI

Med poletnimi počitnicami smo se večkrat odpravili plezat v Kotečnik, kjer so nekateri nabirali izkušnje, drugi pa smo študirali smeri in jih poskušali preplezati. **Nejcu Pozveku** je uspelo preplezati njegovo prvo 8a+ - Specialist za življenje, s katero si je tudi to leto pridobil naziv perspektivnega športnika. Uspešen je bil še v večjih smereh z oceno 7c+, na flash mu je uspelo preplezati smeri Flash Dance (7c) in Hobit (z enako oceno), na pogled pa več smeri z oceno 7b+. **Katja Krejan** je predvsem nabirala plezalno "kilo-metrino", uspela pa je preplezati dve smeri težavnosti 6c+, kar je zanjo do sedaj največ.

Nejcu Pozvek, popolno obvladovanje telesa

TRENINGI

Treningi še vedno potekajo v dvorani in na boulder stenci v telovadnici osnovne šole Brestanica, vendar je nova boulder stena v domu Milke Kerin tudi že skoraj končana. Tako bodo v prihodnje treningi potekali sočasno.

Na začetku šolskega leta je bilo ogromno zanimanja za krožek športnega plezanja, vendar se je število članov po novem letu zmanjšalo in ostali so tisti, ki jih plezanje resnično zanima. Da bi število članov ponovno povečali, smo se odločili ponovno razpisati šolo plezanja in povabiti vse plezanja željne.

V letošnji plezalni sezoni bo število tekmovalcev ostalo isto, delo z njimi pa si bosta delili dve trenerki (na dveh boulderjih) in se tako še bolj posvetili vsakemu posamezniku, kar naj bi prineslo še boljše rezultate. Na tekme Prvenstva osnovnošolcev vzhodne Slovenije pa bomo vključili še nekatere perspektivne plezalce, ki so do sedaj pokazali napredek.

Poročilo načelnika za alpinizem.

*Aleksandra Voglar,
načelnica*

*Alenka Krejan,
inštruktorica*

ALPINIZEM

Če se ozrem nazaj in pogledam v leto 1992, kamor segajo tudi moji začetki, ugotovim, da se je od takrat pa do danes, dobrih 10 let pozneje, marsikaj spremenilo. Včasih opazujem okoli sebe in razmišljam, ali sem se nemara spremenil jaz in gledam na okolico s svojega stališča. Toda vedno bolj sem prepričan, da smo se spremenili vsi.

Na tem področju ne pričakujemo večjih sprememb, saj je človek stopil že na večino vrhov in skoraj ni več stene, ki je ne bi bil preplezal. Pa vendar se znova in znova zbuja in ugotavljamo, da je svet okoli nas drugačen.

Kot se spreminja narava, v kateri živimo in jo izkoriščamo, tako se tudi spreminjamo ljudje oziroma odnosi med nami. Ti so posledica globalnih sprememb, ki se dogajajo v vsakdanjem življenju. Način življenja nas sili, da smo drugačni. Vrednote, ki smo jih nekoč spoštovali, niso več del nas. Vsaka minuta nam je dragocena in vsako uro gledamo skozi denar. Nič več ni solidarnosti in prostovoljnega dela. Vse skupaj nas je odpeljalo v neko ekonomsko razmišljanje. Kje so časi, ko smo razmišljali samo o plezanju? Ni nam bilo mar za nič drugega kot za gore. Družila nas je ljubezen do plezanja in močno prijateljstvo.

Toda kje so danes vsi prijatelji? Še vedno so tu, okoli nas in jih srečujemo na ulicah, doma, v klubu ali, kar je najpogosteje, slišimo po telefonu, včasih pa jih srečamo tudi v gorah. Prijatelji so ostali, izginil je le poseben odnos, ki smo ga gojili in negovali. Le v gorah se še vedno opazi sproščenost in brezbržnost. Toda žal se

moramo vse več posvečati obveznostim in vse manj časa nam ostaja za druženje in plezanje.

Okolje, v katerem živimo, nam daje omejene možnosti za plezanje. V Posavju smo navrtali in preplezali že vsak kotiček. Čeprav se ne moremo primerjati s področji, ki so bližje hribom in imajo bistveno večje možnosti za plezanje, pa lahko tudi tukaj počnemo stvari, za katere se je potrebno največkrat odpeljati v hribe. Tako smo na primer pozimi plezali slapove pod Bohorjem, turno smučali ... in še kaj alpinističnega bi se našlo. Čeprav slapovi in turni smuki niso resnično "alpski", pa pomenijo komu, ki si komaj nabira izkušnje, dober trening za naslednje podvige.

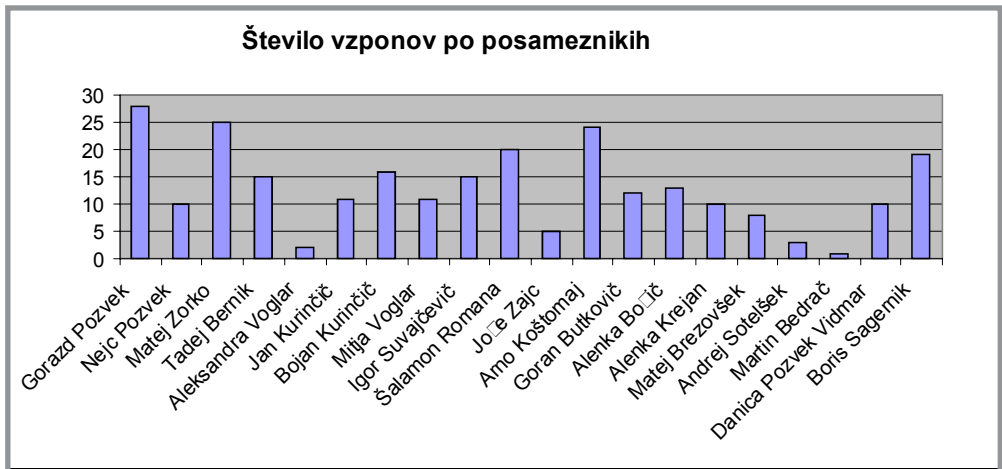
Žal pa se moramo za plezanje daljših smeri odpeljati kar daleč do najbližjih hribov. Zato se to dogaja predvsem ob koncih tednov, ko pa jih včasih zaradi slabih razmer oziroma vremena ne moremo izkoristiti. Pa vendar nas je bilo v letu 2003 kar nekaj, ki smo plezali v hribih.

Letošnjo sezono je 20 alpinistov in tečajnikov opravilo 258 vzponov, od teh kar 28 Gorazd Pozvek. Največ vzponov, ki so težji od VI. stopnje, pa je opravil Matej Zorko.

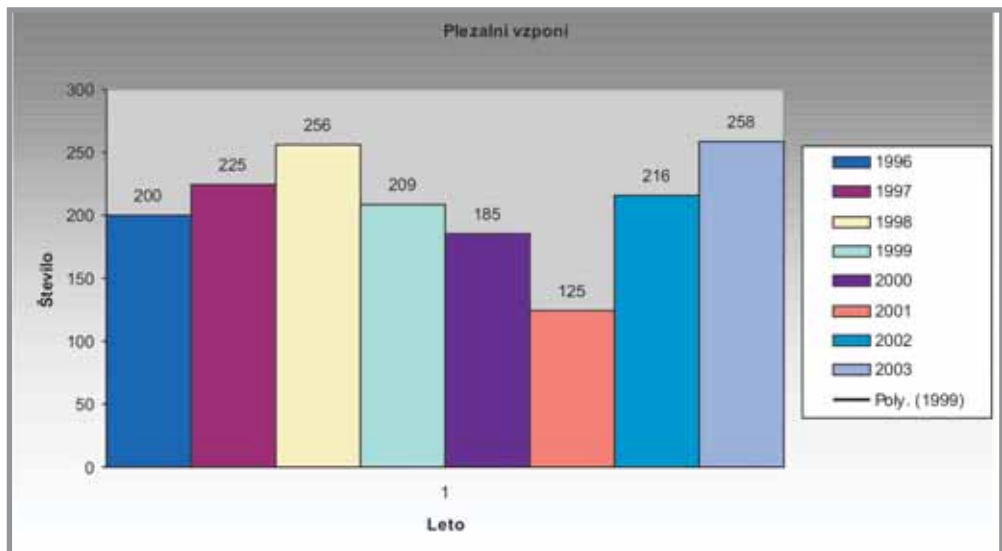
Izstopa le vzpon naveze Sotelšek - Bernik v smeri Cassin Ratti v Cinah.

Žal pa se letos ne moremo pohvaliti z odpravo v tuja gorstva.

Grafični prikaz aktivnosti

Primerjava aktivnosti po letih

***Utrinki
z zimskega dela
alpinistične šole***

Primerjava aktivnosti od leta 1996 do leta 2003 je sicer presenetljiva, saj je bilo v sezoni 2003 opravljenih največ plezalnih vzponov. Podobno število jih je bilo opravljenih tudi leta 1998. Lahko smo zadovoljni z rekordnim številom v pretkli sezoni, vendar cilj - 300 vzponov še vedno ostaja nedosegljiv.

Sezona, ki se je že dobro začela, nam je postregla z kar dobrimi zimskimi razmerami, ki pa jih bi lahko bolje izkoristili. Upam, da bomo poletno sezono začeli z novimi podvigi in novimi močmi.

*Matej Zorko,
načelnik*

***Rok Umek,
vadba tehnike plezanja v kupni skali***

Mladi upi

Na plezanju, ko pridemo v dvorano, se najprej ogrejemo. Potem gremo plezat. Ne grem plezat v previs, ker me je strah gunganja.

Nina Kurinčič, 8 let

Pri krožku športnega plezanja se imam zelo lepo. Tam imam nekaj svojih prijateljev. Rad plezam, zato se veselim torkov in četrtkov. Posebno lepo je tudi, ko starši igrajo nogomet z nami. Z nogometom se ogrejemo, potem delamo vaje za mišice. Na umetni steni plezamo po različnih smereh. Zelo rad bi postal dober plezalec.

Jan Brinovec, 8 let

K športnem plezanju sem se prijavil pred letom in pol. Všeč mi je, da igramo nogomet. S tem ohranjamo kondicijo. S treningom plezanja postajam vsak dan gibčnejši in spretnejši. Najboljši trener je gospod Jože Zajc, ker se zna pošaliti.

Za plezanje imam velik petdesetlitrski nahrbtnik. Po njem se mi je pred kratkim raztresla magnezija. Imam tudi star rabljen pas. Decembra sem si v Ljubljani kupil nove plezalnike, ker so se mi stari raztrgali.

Janko Šet, 9 let

*Da popoldne se sprostim,
v torek in četrtek
na plezanje odhitim.*

*Plezat inštruktorji me učijo,
z budnim očesom nad nami bedijo.
Pri plezanju všeč mi je,
ker v družbi zabavam se.*

Samo Škrlec, 9 let

Vsak torek in četrtek na plezanje
odpravim se,
kjer vedno veselo je.

Sandra redno preganja me,
da "prešvican" poslovim se.
Oprimka spustiti sme se ne,
zaradi cele inštruktorske družine,
ki na steno žene me.

Saj po eni strani to dobro je,
da roke okrepijo se.
Če plezalec bi bil rad,
med treningi ne sme se spat.
Le besedo ali dve,
to mogoče se sme.
Saj škoditi ne more,
da z besedami popustijo zavore.

Nik Škrlec, 12 let

Na plezanju lepo nam je,
tam vedno zabavamo se.

Nikdar dolgčas nam ni,
saj zafrkavamo se vsi.

Najraje nogomet igramo,
če teči moramo, potem nergamo.
Upam, da se nič spremenilo bo,
saj tako, kot je,
je najbolje.

Ta pesmica za razvedrilo je,
vesela bom, če vseč vam je.

Pia Klančar, 12 let

Plezalka

V plezalni klub sem se včlanila,
prijat'le nove tam dobila.
Sprejeli so me vsi lepo,
zdaj pa skupaj plezamo.

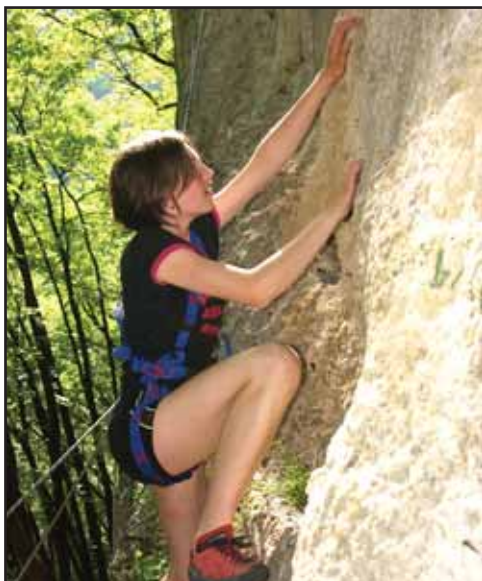
Opravo sem plezalno si nadela
in se na oprimke zavihtela.
B'lo je prvič bolj težko,
pa sem rekla, bo že šlo.

Z veseljem zdaj grem jaz na vadbo,
kjer izvajam telovadbo.
Tečem, skačem s pravim dihom,
da sem kos najmanjšim grifom.

Inštruktorji nas tam učijo in
se včasih nasmejijo.
Tam zares nam je lepo,
ker vsi radi plezamo.

Malo levo, malo desno,
včasih v smeri res je tesno.
Ko pa poidejo moči,
se v globino odleti.

To pa sploh ni t'ko hudo,
ker vrvi te zadrže.
Na hitro zbereš spet moči
in smer se lahko ponovi.

*Težko nas je razumeti,
ko med grife smo razpeti.
Toda to je naša sreča,
če globina se poveča.*

*Čudni, da smo mi plezalci,
govori se med gledalci.
To nas nič ne prizadene,
le da 'mamo svoje stene.*

Tjaša Sušin, 13 let

Nad športnim plezanjem sem se navdušil lani med počitnicami v zabavno športnem parku Duinrell na Nizozemskem. Celo poletje sem nato plezal na plezalni steni, ki sem si jo naredil na drevesu in na domačem balkonu. Ob začetku šolskega leta pa sem začel redno hoditi na treninge v telovadnico pri osnovni šoli Brestanica. Plezam že pet mesecev, dvakrat na teden.

Na treningu se najprej ogrevamo, nato pa plezamo. Pomembno je, da si vztrajen in pozoren na vsak oprimek. Veseli me, če lahko kdaj tudi jaz koga, ki pleza, varujem. Rad plezam tako na veliki kot tudi na mali plezalni steni, ki je nekoliko bolj zahtevna. Želim si, da bi imel pravo plezalno steno tudi doma, da bi lahko vsak dan vadil. Udeležil sem se že šolskega področnega tekmovanja v Mariboru, kamor nas je s kombijem peljala trenerka Alenka. Ob povratku pa smo se ustavili v Mc Donald'su.

Veselim se že plezanja na naravnih stenah.

Tin Rabzelj, 10 let

Ker sem kot majhen otrok rad plezal po drevesih, sem se odločil, da obiščem plezalni krožek. Tudi moj brat ga je že obiskoval. Ko sem takrat videl in opazoval druge plezalce, sem sklenil, da se bom včlanil. Povedali so mi nekaj pravil. Za nekaj mesecev sem si pas ter drugo opremo izposojeval v klubu. Nato mi je mami kupila pas in plezalnike. Ko sem po steni plezal prvič, me je bilo malo strah višine, vendar sem se kmalu privadil. Potem so začeli klub obiskovati tudi moji sošolci in prijatelji. Zdaj skupaj treniramo že dve leti. Res je to moj hobi. Rad plezam in ne bom kmalu odnehal.

Tomaž Perčič, 12 let

Vsak začetek je težak, ampak so tudi izjeme

Ker sem že od malih nog rad plezal po drevesih, sem malo povprašal sošolca, ki obiskujeta krožek športnega plezanja, kako in kdaj se lahko prijavim k tej dejavnosti.

Ko sem prvič prišel na trening, sem ugotovil, da je športno plezanje zelo zabavno zaradi prijaznih inštruktorjev ter vseh v klubu. Obenem pa mi koristi pri različnih drugih športih. Na treningu se vedno pogovarjamo o čem resnem, ali pa drug drugemu povemo kakšno šalo. Skratka, na treningu se vedno dogaja kaj šaljivega, tako da so vzponi po različnih smereh manj naporni. V veliko pomoč pa so nam inštruktorji, ki nas vzpodbujajo in z nami vztrajajo ob premagovanju "grifov" na steni. Meni je ta šport zelo zanimiv in upam, da bom zanj navdušil še svoje prijatelje.

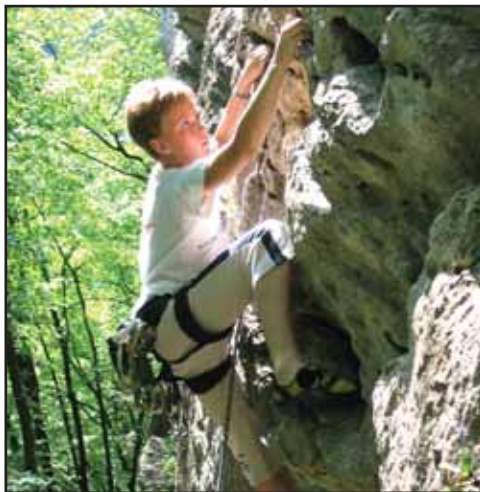
Anže Zupančič, 13 let

Vse se je začelo ob mojem rojstnem dnevu, ko sem staršema povedal, da si želim plezalni pas in plezalko. Kmalu za tem sem se prijavil h krožku športnega plezanja. Prva moja preplezana smer je bila le navpična, ker drugih sploh nisem poskušal plezati. Kmalu sem napredoval in preplezal svojo prvo previsno smer - raz. Do konca zime sem plezal po umetni steni, v začetku pomladi pa sem prvič odšel v Armeško in plezal v naravnih smereh. Ob koncu poletnih počitnic sem imel prvo tekmo v Brestanici, kjer sem bil skupnem seštevku 23. To je bil zame velik uspeh.

Boštjan Podgoršek, 13 let

Prve poškodbe - Shit happens

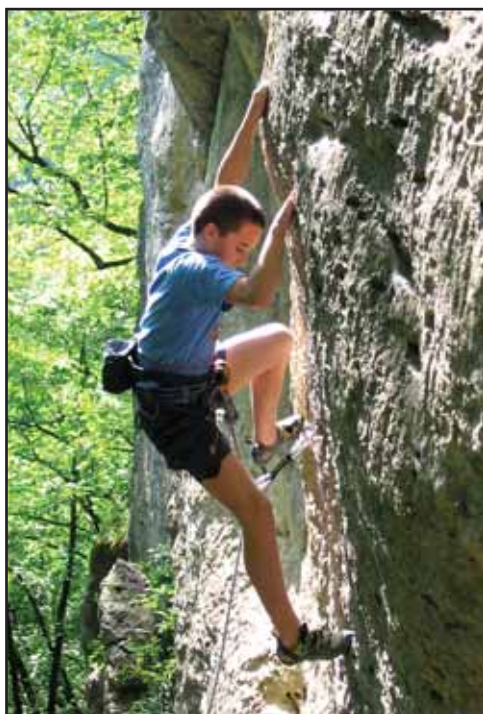
Vse skupaj se je začelo novembra prejšnje leto. Med plezanjem sem občutil rahle bolečine v prstih. Sestopil sem iz smeri in bolečina je ponehala. "Ok, verjetno je bil krč," sem si rekel in nadaljeval s plezanjem. Po nekaj gibih se je bolečina vrnila. Ugotovil sem, da me prsti bolijo le ob plezanju, zato sem se posvetoval s trenerko Alenko. Predlagala mi je nekaj vaj in 14-dnevni počitek, saj sva predvidevala, da gre za lažjo poškodbo. Po štirinajstih dneh počitka sem se dobro ogrel in z živčnostjo naredil prvih nekaj gibov. AU! Bolečina! Zopet! In sledilo je razočaranje. Takrat sem se malo bolj zamislil o resnosti

svoje poškodbe. Ker imam plezanje zelo rad in bi rad plezal še naprej, sem odšel po nasvet in pomoč k fizioterapevtu. Glede na vrsto poškodbe mi je svetoval primerne vaje, ki naj bi postopoma odpravile bolečine in okrepile moje prste. Sedaj redno izvajam vaje, imam malo daljši plezalni počitek in upam, da se bodo prsti pozdravili. Za zaključek pa lahko povem, da poškodbe sploh niso prijetne in da plezanje že ZELO pogrešam.

Matic Trebušak, 14 let

Prve tekmovalne izkušnje

Tudi letos bom pisal o tekmovanjih, saj v teh najbolj uživam in se mi tudi najbolj vtisnejo v spomin.

Na lanski tekmi v Brestanici sem se zelo dobro odrezal, saj sem bil 5. To je do sedaj moja najboljša uvrstitev na tekmah za prvenstvo vzhodne Slovenije. Uspeh mi je v spominu ostal kot prijetna izkušnja. K dobremu dosežku je zagotovo pripomogel domači teren, pa tudi dejstvo, da sem bolje treniral in si močno želel čim boljše uvrstitve.

Na državnem prvenstvu sem se najbolj uvrstil na 7. mesto. To je bilo v Tržiču. Tam mi stena najbolj ustreza, saj tam dosegam vedno dobre uvrstitve. Tudi predlani sem bil dober - 7. V skupnem seštevku pa sem bil letos na 14. mestu v državi. Pri treningu se bom moral še bolj potruditi, saj želim biti letos še boljši.

Ambrož Novak, 11 let

Pomembno je sodelovati

Vsak se navdušuje za drugačen šport. Fantje ponavadi trenirajo nogomet, dekleta pa odbojko. Tudi sama sem v mlajših letih trenirala gimnastiko, kasneje karate, nekaj časa namizni tenis, v četrtem razredu rokomet in nato še odbojko. Vendar me noben od teh športov ni toliko pritegnil, da bi nadaljevala s treningom.

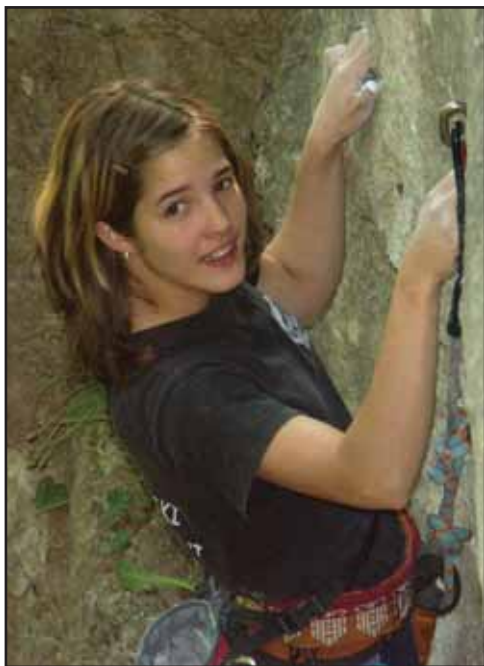
V sedmem razredu sem prvič obiskala plezalni krožek v osnovni šoli v Brestanici. Bilo mi je všeč. Še posebej, ker sem imela občutek, da mi gre dobro in da v plezanju tudi napredujem. Plezala sem šele okoli šest mesecev, ko me je Alenka prijavila na tekmovanje osnovnošolcev vzhodne Slovenije. Trudila sem se, ker sem se želela izkazati. Imela sem tudi to srečo, da je bilo v moji kategoriji prijavljenih malo tekmovalk in sem osvojila 3. mesto.

Zaradi dobrih rezultatov sem se lahko udeležila tudi državnih tekmovanj. Ta so izboljšala moje plezanje, saj sem z njimi pridobila nove izkušnje in znanja, ali kot pravi Alenka - "kilometrino". Državno tekmovanje se je zaključilo, jaz pa sem zasedla solidno 14. mesto. Sedaj treniram že eno leto in nameravam tudi v prihodnje, ker mi je plezanje v veliko veselje.

Eva Tovornik, 14 let

Plezanje je užitek

Na življenjski poti nas spremljajo številni izzivi in mi smo tisti, ki se odločimo, kaj in kako bomo storili, kam nas bo popeljala pot. Vsak ima svoje cilje in nekatere ni lahko doseči, vendar z močno željo lahko marsikaj dosežemo. Tudi jaz imam svoje cilje in nekateri so povezani s športnim plezanjem, v katerem si želim še veliko doseči.

S plezanjem sem se začela ukvarjati pred šestimi leti. Najprej bolj za šalo kot zares. Z rednim obiskovanjem treningov in napredovanjem sem se lahko udeležila različnih tekem in kasneje tudi taborov (Omiš, Arco) in tako sem pridobivala nova znanja plezanja, ki mi pridejo še kako prav, saj na tekmah za državno prvenstvo naredim preizkus tega znanja. Včasih si želim, da bi lahko sama sebe gledala in videla, kaj počnem narobe in bi tako izboljšala svoje plezanje. Saj mi dobri rezultati dajo voljo in moč za nove cilje, s tem tudi nove in boljše rezultate. Najboljši rezultat, ki sem ga dosegla je 3. mesto v skupnem seštevku tekem za državno prvenstvo v težavnostnem plezanju, ki sem ga dosegla v zadnjem letu. Vse te dobre uvrstitve so mi omogočile tudi udeležbo na treningu državne mladinske reprezentance v plezanju, ki je bil v Kranju.

Pred kratkim pa sem se udeležila državnega prvenstva v športnem plezanju za osnovne šole v Šenčurju. Hkrati je bilo to tekmovanje zame tudi prvo, ko sem nastopila v skupini starejših deklic. Tekmovanja sem se udeležila predvsem, ker sem hotela videti, katera sem v tej skupini in 3. mesta nisem pričakovala. Ampak to je bilo samo šolsko tekmovanje. Na državnih tekmah bo še bolj naporno, saj je konkurenca precejšnja in dekleta so res dobra, zato bo treba še bolj pridno trenirati, saj bodo vse tekme odločale o končnem rezultatu.

Začela pa se bo tudi sezona plezanja v skalah. To mi je zelo všeč, saj je še lepše, ker plezam v naravi in med počitkom poslušam petje ptic in šumenje listov v igrivem vetru, zraven pa še podiram svoje rekorde. Vendar pa je plezanje v skalah po svoje nevarno, zato pazljivost ni odveč. Ampak takšno je pač življenje plezalcev: zanimivo, polno doživetij, pa tudi adrenalinsko.

Katja Krejan, 14 let

Teden dni v Trenti

Naš klub vsako leto organizira enotedenski tabor v slovenskih hribih, kjer združimo spoznavanje življenja v naravi, gorništvu in opravimo treninge športnega plezanja v naravnih plezališčih. Lansko leto smo preživeli teden dni v dolini Trente.

Odpravili smo se nekega sončnega dopoldneva. Na poti je bilo zanimivo, samo ovinki na prelazu Vršič so se vlekli.

Takoj, ko smo prispeli, smo se prijavi na recepciji kampa in hiteli postavljati šotore ter pripravljati malico. Popoldne smo si ogledali okolico in bližnja plezališča. V bližini kampa teče reka Soča, ki je zelo mrzla, kar pa smo izrabili za hlajenje pijače. Kdaj pa kdaj smo tudi malo zaplavali, vendar ne predolgo.

Drugi dan smo se morali prebuditi zgodaj, saj nas je čakal naporen dan. Pripravili smo opremo in malico, potem pa nas je Alenka odpeljala v bližnje plezališče. Tam smo preživeli ves dan in preplezali veliko smeri. Zvečer se nam ni dalo drugega kot jesti večerjo, potem pa smo utrujeni zaspali.

V četrtek smo šli plezat na bližnje balvane. To vrsto plezanja imam najraje, ker smeri niso tako dolge in moram biti dobro telesno pripravljen. Tomažu je v eni smeri spodrsnilo, tako da je padel in si poškodoval prst. Hitro ga je namočil v mrzlo Sočo in tako ni bilo potrebno iskati nobene druge pomoči.

V petek pa smo se še zadnjič odpravili plezat na Vršič. V bližini plezališča smo opazili star vojaški bunker.

V soboto pa smo za nagrado, ker smo se vsi zelo trudili, odšli na kanjoning. Vso potrebno opremo smo si lahko izposodili pri organizatorju. Vsi smo se zelo zabavali. Po končanem kanjoningu smo se počasi odpravili v kamp na večerjo.

Zadnji dan je bil v načrtu izlet v hribe. Domislili smo se, da bi lahko šli pogledat Krnska jezera. Hoja je bila dolga in naporna, ker je bilo sonce že visoko nad nami, vendar se je izplačalo, saj je bil pogled na jezera res veličasten. Pozno popoldne smo se vrnili v kamp in tam poklepetali o dogodkih preteklega dne.

Ta teden mi je prehitro minil, zato si želim še veliko takšnih izkušenj.

Izak Kelek

Plezanje, soteskanje in še kaj

Najbrž ste že vsi slišali za športno plezanje ali na kratko plezanje. Ta ekstremni in adrenalinski šport združuje predvsem elemente samozaupanja, velike koncentracije, dobre fizične pripravljenosti ter nekaj (po domače povedano) poguma. In ko zraven dodamo še naravno idilo, tišino in samoto, vse skupaj izgleda kot v pravljici. Občutki so nepopisni. Ko tako plezamo v naravi, odmaknjeni od vsakdanjih težav, pozabimo na skrbi in se predamo užitkom. Piko na i pa dodamo, ko z veliko truda premagamo samega sebe in preplezamo smer. Zdi se, kot da doživimo katarzo.

Kot vsako leto smo imeli nadebudneži Posavskega alpinističnega kluba tudi letos možnost aktivno preživeti počitnice v krajih naše ljube Slovenije. Športni plezalci smo se odpravili v naj slovensko dolino, Trento. Ker je bilo v začetku avgusta, si lahko predstavljate, da je bila pot do našega kampa Triglav peklensko vroča. Prenapolnjen kombi, brez klime in skoraj tri ure vožnje po soncu nam je pobralo vse moči. Še sreča, da je mimo našega kampa vijugala mrzla Soča, v katero smo se zapodili takoj po prihodu. (Juhuu!?) Naše vsakdanje kopališče je imelo blizu petnajst stopinj, kar pomeni, da po minuti zmrzovanja nisi več čutil svojih udov (in klical mamico).

Po krajšem kosilu (bolj malica, ker plezalci nimamo kosila) smo se že odpravili iskat plezališča. Hoteli ali ne smo kaj hitro naleteli na največje področje balvanov v Sloveniji. Vsi "lačni" plezanja smo se začeli zaganjati v te majhne skale (balvane) in zgodilo se je. Nekaj neprevidnosti ... in že sem letel proti tlom. (Štor!) Na srečo se mi kaj hujšega ni zgodilo, a poškodba je vseeno sledila. Dobil sem močan udarec v prst in bil posledično prikrajšan za plezanje vseh ostalih pet dni. Vsi pretreseni smo se vrnili domov in po okusni večerji kaj kmalu zaspali.

Vendar pa se je naše plezanje šele dobro začelo. (Prej sem lagal, saj se tudi s poškodovanim prstom da plezati.) Takoj naslednji dan smo odšli odkrivat nova področja. Ko smo nekaj časa iskali in že skoraj obupali, smo le našli nekaj skal globoko v gozdu. Po kratkem ogrevanju smo se že "plazili" po njih. Vendar ne za dolgo. Po nekaj lažjih smereh nas je pregnala sovražnica nevihta. Proti vsemogočni naravi smo nemočni. Počutili smo se šibke in odšli spat. Slabo vreme nas je prikrajšalo užitkov še ves naslednji dan.

Vendar pa ta dan na konec koncev le ni bil tako slab. Malo stran, v Bovcu, je bil tisto noč koncert. Seveda naši nadrejeni kaj takega niso smeli zamuditi. Mi pa ... prepuščeni sami sebi ... smo si kaj hitro našli družbo dveh privlačnih Italijank, ki se nam preprosto nista mogli upirati. (To mi deli!) Pogovor nam je hitro stekel. Spoznavali smo tuje navade, običaje, jezik, na koncu pa prešli na resnejšo temo - "love 'n stuff". Postajalo je vse bolj zanimivo. Vprašanj je bilo vse več. Spogledovanja so bila že kar globoka in resna ... Vse skupaj pa se je končalo z italijanskim poljubom za lahko noč. (Kaj pa telefonska?) Ko se imaš lepo, ti čas res hitro mineva.

Motivacija je bila naslednji dan na vrhuncu... To pa so opazili tudi naši trenerji in nas takoj zjutraj odpeljali v Kekčevo deželo. (Ha ha, ampak tako se imenuje plezališče na Vršiču.) Vreme je bilo lepo oziroma prelepo, zato smo v deželi ostali, dokler nam je dan dovoljeval. Zadovoljni, a utrujeni smo se vrnili v kamp in kmalu zaspali. Ker smo bili te dni tako pridni, so nam vodilni pripravili presenečenje. Po dobrem in dolgem zajtrkovanju so nas odpeljali do neznane reke. (Ha? Aha!) Šele takrat smo se zavedali, da so se naše govorice in želje uresničile. Vsak od nas je dobil neoprensko obleko, čelado in rešilni jopič ... Tako opremljeni smo se odpravili po reki navzgor in ob prihodu na vrh se je začelo. (Za tiste, ki ne veste, smo šli soteskat - canyoning). Po kratkih navodilih za varnejši spust pa smo zares začeli. (Noro!) Spuščanje po tolmunih, petmetrski skoki na točno določeno mesto, drugače ..., drsanje z glavo naprej, s hrbtom nazaj, trije skupaj ... (Yeah!) Poleg tega, da je bilo zelo mrzlo in nevarno, smo vsi neznosno uživali. Sledil je krajši počitek, po tem pa - "grande finale". Še nekaj višjih skokov, drsanje med dvema skalama in na koncu na pol spust na pol skok z dvanajstih metrov, kjer pa je treba res natančno pristati, kajti zraven neusmiljeno tiči velika skala. (Vse skupaj je trajalo dobri dve uri.) Če ste ljubitelj adrenalina, morate vsekakor poizkusiti. Na koncu je sledilo še nekaj posnetkov in vračanje v kamp. Pogovori, modrovanja, prerekanja: "Ja jst sm pa večkrat skoču ko ti, jst sm se pa tam skor zaletu, si vidu, ha!?" so se zavlekla še pozno v noč, vendar smo na koncu vsi presrečni, zadovoljni in ponosni zaspali.

Sledil je še zadnji dan našega kampiranja v Trenti. Ker nas je vseh pet dni več ali manj spremljal adrenalin, smo oziroma so si omislili nekaj bolj mirnega in netveganegega. Zgodaj zjutraj smo se odpravili na pohod proti Krnu. Vreme je bilo čudovito, prav tako vzdušje, vendar nam je primanjkovalo energije. Uspelo nam je priti do Krnskega jezera, vendar naprej ni šlo več. Po dolgem počitku na travi, kjer nas je grelo sonce in smo vsi skoraj zaspali, smo morali odriniti v dolino.

Po prihodu v kamp nas je čakalo še večurno pospravljanje in dolga, mučna vožnja proti domu. Vrnili smo se srečno in z lepimi spomini. Vsi smo bili utrujeni in pred sabo videli le še posteljo. Hitro smo se poslovili in (sodeč po meni) sladko zaspali.

Še nekaj za konec (padel sem v lonec): Vsepovsod je lepo, a doma je najlepše! Se še kaj slišimo! En "klajmberski" pozdrav (čiv buc bav)!

Tomaž Škafar

Mama, sin bo alpinist!

Vse se je začelo s telefonskim klicem. Prijatelj Sims me je poklical ter ves vesel dejal: "Stari, greva začet plezat."

Verjetno večina, ki tole bere ve, da je športno plezanje super stvar. Ampak, če si že od malih nog vajen hribov in zaljubljen v gore in v njihove razglede, kmalu to ne zadostuje več. Spoznaš, da so potencialno zanimive tudi tiste stence, ki si jih pred tem opazoval v gorah z markiranih poti in so se ti zapisale v spomin kot skrajni pojem neprenehnega, nepremagljivega. Potem pa so tu še vse tiste sanjske fotografije zasneženih gora, ki lahko postanejo resničnost tudi zate ...

Manjkal je samo še povod ali povabilo, kakor koli se temu že reče, in že sem se znašel nekega četrtkovega večera v klubskih prostorih na prvem sestanku alpinistične šole. Zgleda, da je kar veliko ljudi iz naših koncev zaljubljenih v gore, ker se nas je zbralo kar ducat "zagnanih" - postali smo ponosni alpinistični tečajniki, letnik 2003/2004. Inštruktorji so nam obljubili, da bomo po dolgotrajnem in uspešnem šolanju dobili naziv alpinistični pripravnik, za bonus bomo pa še vsi pošteno tepeni po - oprostite grobemu izrazu - tazadnji. (Dovolite, da izkoristim to priložnost in prav lepo pozdravim vse moje inštruktorje!)

Sledila je serija zimskih petkovih večerov, ki smo si jih zapolnili z absorpcijo naukov izkušenih. Saj ne rečem. Teorija je tudi zanimiva in predvsem nujno potrebna za varno obiskovanje gora, a v nas je močno gorela želja po praksi. Očitno je bil ta plamen tako močan, da je celo zimo preprečeval, da bi sneg v gorah zmrznil in ustvaril varne pogoje za izvedbo skupne zimske ture. Še enkrat se je Bohor izkazal kot zanesljiv očak. Zamrznil

je slap Pekel in če je v peklu tako, kot je plezati slap, potem premalo grešim. No, pa se je sčasoma zima v dolini le prevesila v pomlad in končno odnesla iz gora tudi nevarnost plazov.

Končno smo nekateri tečajniki zapičili cepin v sneg na vrhu našega prvega zimskega dvatisočaka. Tu se je moje usposabljanje začasno prekinilo. Moral sem v tisto drugo šolo, kjer z učitelji po pouku ne greš na pijačo. Slišim pa, da so tudi ostali obiskali gore nad Okrešljem. Kmalu pa bo za vse nas sledil še poletni del, potem izpiti. Upam, da bomo kot najštevilčnejša generacija tečajnikov dokazali, da sta kvantiteta in kvaliteta združljivi. Potem pa ... polni znanja - v brege.

Ne bi rad zvenel kot reklama za kozmodisk, ampak kdor še ni - naj proba!

Damjan Omerzu

V hribih je lepo

Gore so čudovit spomenik naše naravne dediščine in zakladnica, ki hrani enkratne oblike življenja. Predstavljajo izziv pogumnim, so most med nebese in zemljo, tu je domovanje duhov in bogov. Skratka, gore so stale še preden smo prišli do njih in bodo kraljevale svetu, pa čeprav jih gledamo le od daleč.

Zakaj? Saj sploh niso tako nedostopne, kot delujejo na prvi pogled. Prvo srečanje z njimi je mogoče res bolj sramežljivo, vendar je tako z vsako prvo ljubeznijo. Začetna rdečica namreč hitro mine in potem se zgodi, da ta preraste v zvestobo, ki gornika spremlja skozi življenje in mu pomeni del življenja. Tudi mojega.

Mika me lepota čiste, neokrnjene narave, spokojnost gorskih trat in gozdov, pogled na čredo gamsov, čudovito planinsko cvetje, nedotaknjenost mnogih sten in skal, ki v svoji kreposti čutno, a vendar neomajno strmijo v dolino in jih le sonce poljublja z vso svojo milino, le dežne kapljice nežno polzijo po njih in le veter jim včasih tiho, drugič glasno in z vso silo poje svojo pesem.

V mnogih kotičkih gora še vedno vladata mir in tišina in ko se mi zahoče samote, ko se vame naseli občutek, da sem le kolesce v mehaniziranem stoletju strojev, da sem tlačan urnikov, zmenkov, pravilnikov, predpisov, ki me za ceno lažnega udobja in navidezne varnosti vežejo v tisočere sponse, me pehajo v suženjstvo razvad sodobnega sveta, so edino zdravilo moje gore. Tam gori vedno najdem svojo srečo, lepoto in zadovoljstvo, tam je še moč čutiti utrip prvobitnosti.

Beležke, dnevniki, vtisi in fotografije oživljajo minule prigode in jih sestavljajo v bolj ali manj verno podobo dogodkov, ki so se zgodili v minulem letu. Preteklost pride spet do veljave: sem na poti v gorah z mami, s klubskimi kolegi, kolegi vodniki, prijatelji. Spet občutim napor hoje, slast vzpona, ponos ob premagovanju težav, uživam v razgledih. Pred mano so gore in vrhovi, zrem v dolino. Vrstijo se pričakovanja, upanje, dvomi, strah, srh ob pogledih v globino. Diham gorski zrak, se znojim, zmrzujem. Veselim se zelenih trav in gozdov, očarajo me mogočne stene, ob sončnem zahodu se mi srce otožno zgane, znam jokati z dežnimi kapljicami, se smejati v sončnem jutru, se naježiti ob srečanju s kačo, pozdraviti mravljo, nežno pobožati planiko... Kako mnogo manj osamljena sem, kadar stopam po težki skalnati poti, kakor pa, kadar sem v mestu, sredi zlaganega smeha in sreče.

Vsak vzpon mi je darilo narave, vsak me po svoje osreči, utrdi in pouči. Ne glede na to, kje se odvija zgodba, na slehernem hribu najdem veselje. Nobeni turi, doživetju, srečanju, izkušnji ne morem dajati prednosti, kajti vsaka je nekaj posebnega, nekaj, kar se je naselilo v mojem srcu in je z besedami težko opisati.

Vsako leto je kot nova knjiga še nepopisanih strani in je kot snežna poljana še neprehojenih poti. In vsaka pot bo vedno ostala, kakršna je, v svojih nešteti oblikah, ne bo blažila klancev, ne bo nižala vrhov, ne gradila mostov preko sotesk. Vijugala se bo vedno in povsod in vedno znova in znova se bo po številnih urah naporne hoje, vrh, ki bi že zdavnaj moral biti, skril za še en skalnati rob ... in še za enega.

Leonida Lipoglavšek

Nova plezalna stena, velika pridobitev

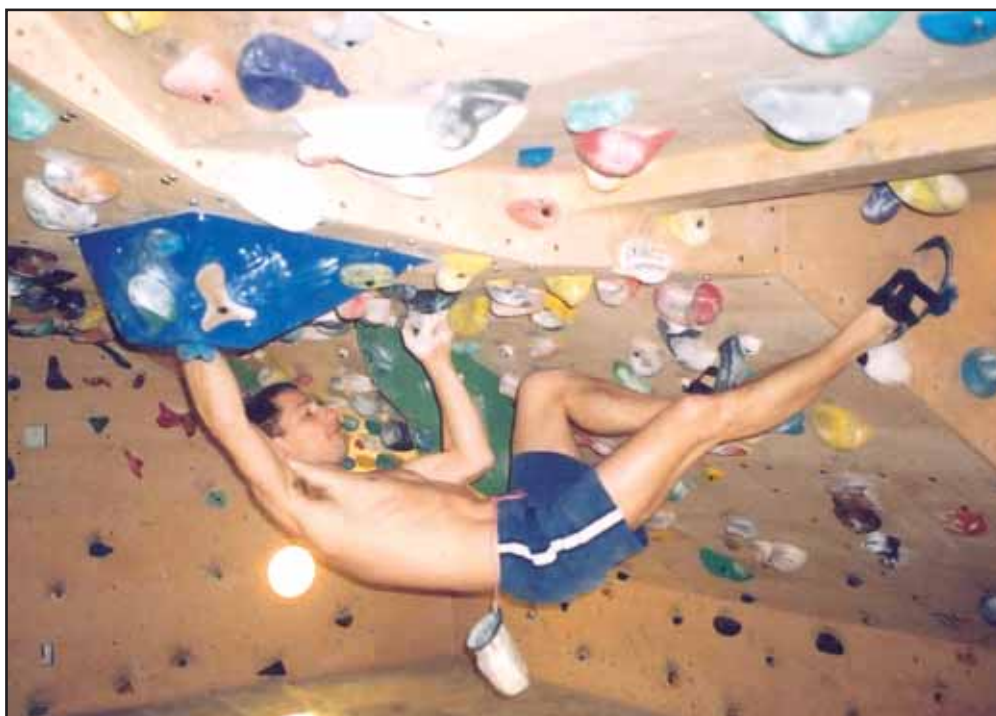
Že dolga leta smo si člani kluba želeli, da bi si izboljšali pogoje za trening plezanja. Porajale so se nam razne ideje. Naša prva, ki smo jo želeli realizirati kar s povečanjem že obstoječe stene v osnovni šoli Brestanica, je naletela na neodobranje odgovornih v šoli. Druga zamisel, da poskušamo zgraditi lasten "Boulder room", ki je bila zares megalomanska, se je izkazala za nerearno, saj bi investicija zahtevala nekje med 30 in 35 milijoni tolarjev. Denarja pa seveda ni imel ne klub, pa tudi občina, na katero smo računali kot na našega glavnega donatorja, ne. V intenzivnih večkratnih razgovorih z vodjo oddelka za družbene dejavnosti na občini Krško pa se je pokazala tista prava in realna možnost za izgradnjo stene. To je bila lokacija v bivšem domu Milke Kerin. Beseda je dala besedo, podpisali smo vse ustrezne dokumente in lahko smo začeli tudi s postopkom za izbor najugodnejšega izvajalca del. Kot najugodnejši ponudnik se je izkazal Aljoša Grom s.p., s katerim smo podpisali pogodbo za izgradnjo stene. Prijavili smo se tudi na razpis za sredstva Ministrstva za vzgojo in šport, kjer smo prav tako uspeli pridobiti del sredstev za

izgradnjo. In tako so se dela pričela, stena je rasla, seveda tudi s pomočjo nekaterih naših članov.

Na fotografijah lahko vidimo, kako so potekala dela in kako izgleda dokončana stena. Sedaj seveda že pridno plezamo in se pripravljamo na tekmovanja in nove alpinistične vzpone.

Rad pa bi se še enkrat zahvalil gospodu županu občine Krško, ki se je pozitivno odzval na našo prošnjo za zagotovitev boljših pogojev za delo, predvsem pa gospe Jadranki Gabrič, ki ima res posluh za naše delo in nam je neizmerno pomagala pri zagotovitvi primerne lokacije, kakor tudi za zagotovitev večjega dela sredstev za postavitev.

Posebej pa moram poudariti, da kljub temu, da sem bil sam vseskozi prisoten pri iskanju prostora, izvedbi razpisov in postavitvi stene, te takšne, kot je, ne bi bilo brez neizmerne-ga truda in požrtvovalnega dela Andreja Sotelška.

Njemu bodo lahko za ves njegov trud, tako pri postavitvi te stene, kakor tudi za urejanje plezališč v Posavju in postavitvi stene v Brestanici, hvaležne te in tudi mnoge prihodnje generacije plezalcev v Posavju.

Gorazd Pozvek

OD ZAMISLI DO URESNITVE

DONATORJI IN SPONZORJI KLUBA:

Nuklearna elektrarna Krško
Vrbina 12, 8270 Krško, Slovenija
tel. 07 4802 000, fax. 07 4921 528

VSEBINA

Uvodno razmišljanje	3
Poročila:	
• športno plezanje	4
• alpinizem	12
Razmišljanja članov kluba:	
• Mladi upi	15
• Vsak začetek je težak, ampak so tudi izjeme	18
• Prve poškodbe - Shit happens	18
• Prve tekmovalne izkušnje	19
• Pomembno je sodelovati	19
• Plezanje je užitek	20
• Teden dni v Trenti	22
• Plezanje, soteskanje in še kaj	23
• Mama, sin bo alpinist!	25
• V hribih je lepo	27
• Nova plezalna stena, velika pridobitev	28
• Od zamisli do izvedbe	30

